

Az első vágás

- Nagyságos úr...

A gigászi hálóterem csendes maradt, az ajtónálló szolga nem kapott választ. Tudta, hogy az úr alszik, és mivel beteg, főleg nem szabad zavarni. Csakhogy most olyan hír jött, ami nem tűr halasztást, és kockázatosabb volt visszatartani azt, mint felébreszteni a nagyurat. A pocakos szolga nagyot nyelt, megigazította fodros gallérját, és halkán újra próbálkozott.

- Nagyságos úr!

Halálos csend, a hálóterem elhúzott kasmírfüggönyei nem csak a napfényt, de a külvilág zaját is kitűnően felfogták. A félhomályban valami mozdulni látszott, az arannyal futtatott baldachin meggyűrődött az ágyon. Halk, erőlködő suttogásként érkezett a válasz.

- Mi az... Talaram?

- Felséges úr, egy futár van itt, halaszthatatlan üzenetet hozott.

- Engedd... be.

Míg a szolga elment a futárért, az öregember azzal töltötte az időt, hogy felültesse magát az ágyon. Ne lássák már úgy, mint egy haldoklót, annyira még nem beteg. Felült, és gondolkodott. Félt. Korábban megparancsolta a személyzetnek, hogy ne zavarják semmivel, pihennie kell. Ha ennek ellenére mégis zavarják, az azt jelenti, hogy a futár nagyon rossz hírt hoz. Jó hír miatt nem ébresztik fel. Félt, hogy megérzése igaz lesz.

A kopogásra beengedte a futárt a terembe. A belépő férfi tisztelettel meghajolt, majd miután az úr megadta neki az engedélyt, elindult az ágy felé. Az öreg nem látta a félhomályos teremben a futár arcát teljesen, igaz, gyengülő szeme miatt talán napfényben sem ismerte volna fel. De a kifejezést meglátta rajta: együttérzést és gyászt.

A férfi az ágy mellett megállt és fejét lehajtva féltéredre ereszkedett. Kabátja hajtókájából egy tekercest vett elő, majd mélyszégyen alázattal nyújtotta a beteg felé.

Az öregember keze megremegett. Nem akarta elvenni a levelet, de tudta, az már mit sem változtat azon, ami már megtörtént, és ami a levélben van. Kinyitotta, és félve olvasni kezdte. Az első mondat után már nem látta a sorokat, csak szavak lebegtek előtte. Megkeményedett arcán könnyek peregtek lefele.

szomorú baleset...

sajnálatos módon...

párbaj közben...

fertályóra után...

sérüléseibe belehalt...

s mély részvételemről biztosítom...

Az ő elsőszülött fia halott! A Vertion am Odra család nevének és vagyonának örököse halott! Nem tudta felfogni. Nehezen tudta eldönteni, hogy a gyász vagy a gyűlölet-e a nagyobb a szívében.

- Ez nem lehet! Az én fiam... Arimas... nem lehet!

A szolga csak alázatosan hallgatott, fejét továbbra is lehajtva hagyta. Az öreg egyre jobban belelovalta magát, nyakán kidülledtek az erek.

- Ez nem lehetett tisztességes párbaj! Egy nemesi párbajban nincsenek balesetek! És Arimas jó vívó volt, a legjobb fegyvermesteremre bíztam... Ez nem lehet...

Majd az öreg szemében felvillant a felismerés könyörtelen fénye.

- Ez nem párbaj volt... gyilkosság. A con Davila család már régóta várt a pillanatra, és most léptek... EZ HÁBORÚ!

- Jól látod, öreg.

A futár felemelkedett, kezében tőr, arcán felsőbbrendű mosoly villant.

Esterias Vertion am Odra, Raehur hercege összecsuklott, kezéből a padlón gyülekező vércseppekre hullott a levél.